

Մէկ առաջնորդ, միլիոնատր հաւատաւոր հպատակ՝

Գլուխն ինչպէս լուսաճաճանչ եւ վարսքն անոր հողմածածան տարարչակ
Ժողովուրդ մը բազմաբաժան—սակայն մէկ ազգ, մէկ հպատակ.

Ամբողջական ու սուրբ հացի նկանակ

Որ տասնըեօթ դար կերակրեց մեզ շարունակ

Խունկ ու մոմով ու երազով անպարփակ.

Միակ ճամբայ, միակ ամրոց անաւերակ

Մի — ի մի բան:

Ա —

Այբ, առաջինն ամենուն

Առաջագոյն ամենէն

Այգ անվախճան, աստղ անստեղծ, ակ անսկիզբ, ափ անաոխիկ

Արմատանուն աստուածային

Ա — առանցք արարչութեան:

ԾԻՆ —

Ծնունդ եւ ոչ արարած —

Բղխում եւ ո՛չ բռնադատում

Ծիլ՝ այլ երբե՛ք տարատնկում

Այնպէս ինչպէս սերմը կի՛յնայ բերրի հողի արգանդին

Ու կը բռնէ նոյնհետայն

Արմատ արիւն ոգի աւիւն սէր ու հաւատք անձնուրաց

Ու կը դառնայ—որդիներուն հարազատ

Լուսացնցող օրհնութիւն

Լուսագրան հանդերձանք

Եւ փրկութեան յոյսի կատար լուսածին —

ԷԶՄԻԱԾԻՆ:

3.6.1983

**Առ Նորին Սուրբ Օծութիւն Տէր Տէր ՎԱԶԳԷՆ Ա.
Սրբազնագոյն Կաթողիկոսն Ամենայն Հայոց**

ՏՆՕՐՀՆԷՔ

Ամեն Զատկի կամ Ծնունդի

Երբ քահանան կուգայ օրհնիլ տուն տնուոր

Մայրս արծաթ ափսէի մէջ կը բերէ

Իր մեծհորմէն — զոր ինքն անգամ չի յիշեր —

Մեզի աւանդ խնկամանը հնօրեայ

Եւ բիրեղեայ թասի մէջ

Զոր կամ գինի

Հետն անպայման աղ ու հաց —

սակայն երբե՛ք շերտ մը հաց

կամ քիչ մը աղ պնակով —

Լման հացի երկու ծայրեր—կտրուած

մէկը պզտիկ, միւսը մեծ
 Լեռներու պէս ցգուած կանգնած քովէքով
 Աղն ալ թափուած կատարն ի վար
 վաղնջական սրբատեսիլ ձիւնին պէս
 Իջած մինչև ստորոտն
 ու ծածկած
 Ափսէի պէս տարածուող
 Վաղուան դաշտերն արգասանդ...

Ահա՛ Տէր Հայրն ասոնց դիմաց Աւետարան կը կարդայ
 Կ'երգէ զուարթ շարական
 Խնկամանին ծուխը կապոյտ կ'ողորուի վեր ձայնին հետ
 Կ'երգէ խորհուրդ տօնական —
 Մութ ոչինչէն գոյանալու կամքն ու փառքը տիրական
 Յաղթանակը՝ ոչնչութեան ոչնչացման մահուան դէմ —
 Կ'երգէ Ծնունդ եւ Յարութիւն
 ու չի գիտեր թէ նոյն բանն է գրեթէ
 Խաչով կ'օրհնէ ջուրը գինին զոր մենք կ'ըմպենք ձեռքէ ձեռք
 Կ'օրհնէ հացը—լեռնահասակ հսկայացած
 մեր մշուշուած աչքերուն
 Զոր մէկ առ մէկ կը համբուրենք խոնարհած
 Աղին համը խառնած աղու արցունքին:

